

dem bort til den Magt, der har Raad, for den nuværende Tilstand kan vi ikke være bekendt.

**Formanden:** Af Hensyn til andre og vigtige Lovforslags snarlige Fremme vilde det være ønskeligt, om Forhandlingen om dette Lovforslag kunde tilendebringes i Formiddagsmødet. Jeg vil derfor bede ærede efterfølgende Talere om under Hensyn hertil at begrænse sig saa vidt muligt.

**Staaning:** Det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) har i Dag fremsat nogle Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, jeg fremsatte for et Par Dage siden i Tilknytning til den paa Tillægsbevillingslovforslaget optagne Bevilling til Børnehjemmene, og hvori jeg omtalte de Kommissionsbetænkninger, der har afsløret Forholdene paa Sanatorierne Kaløvig og Bakkely. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Saksjøbing i, at der formodentlig kommer en Dag, hvor vi kan i højere Grad tale om disse Sager end ved denne Lejlighed, og jeg skal baade derfor og for at følge Formandens Henstilling indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger som Tilsvar til, hvad det ærede Medlem i Dag har fremsat.

Det ærede Medlem syntes, jeg havde brugt meget stærke Ord. Det er mig ikke bevidst, jeg mener, at hvis Ordene skulde være stærke nok, skulde de være adskilligt stærkere, end jeg evnede at bruge dem forleden Dag. Jeg skal gerne erkende, og det forekommer mig er ganske naturligt, at baade det ærede Medlems Virksomhed i Nationalforeningen og det ærede Medlems Virksomhed paa andre Omraader meget vel kan fortjene Paaskønnelse, men det, at man har gjort et eller andet godt eller maaske meget godt, berettiger dog ingenlunde hverken en Forening eller en enkelt Person til at være udenfor Angreb, naar der kommer til at foreligge noget, som er mindre godt. Jeg har ikke tænkt at ville angribe og har ikke i mindste Maade med mine Udtalelser i Almindelighed angrebet Nationalforeningen og det ærede Medlem fra Saksjøbing. Jeg har holdt mig til de to foreliggende Tilfælde, af hvilke kun det ene henhører under Nationalforeningens Omraade. Men det forekommer mig, at det, som er afsløret med Hensyn til Kaløvig, er af en saadan Beskaffenhed, at det berettiger til Angreb, og at det, som foreligger, i højeste Grad kræver, at der sker Forandringer med Hensyn til det Tilsyn, der foregaar overfor saadanne Anstalter,

hvor syge Børn er anbragte, og som hidtil har været alt for mangelfuldt.

Jeg har i Virkeligheden ikke brugt stærkere Ord end dem, som findes i Kommissionsbetænkningen. Kommissionsbetænkningen fælder Dommen over Tilsynet ved Nationalforeningens Sanatorier. Nu forstod jeg nok, at det ærede Medlem fra Saksjøbing mente, at Kommissionsbetænkningen kunde angribes. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem kan have den Opfattelse. Men Kommissionen bestaar dog af Folk, man maa have Tillid til, Folk, som nyder almindelig Anseelse. Kommissionens Medlemmer er Konferensraad Dithmer, Læge Alvilda Harbou Hoff, Landstingsmand H. Trier og Landstingsmand Harald Jensen. Det er ikke saa, at det er en ensidigt sammensat Kommission, og heller ikke saa, at særlige Partistandpunkter er fortrinsvis repræsenterede. Det skulde i saa Fald ikke være mit, men det ærede Medlems Standpunkt, der da havde en Fordel. Men man er neppe gaaet frem under denne Kommissions Virksomhed efter Partistandpunkt. Jeg har derfor ment, at den bød et Grundlag, som man kunde bygge paa.

Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger om denne Betænkning. Om den paagældende Forstanderinde er det blevet oplyst, at hun har brugt Tæppebankeren som Revselsesmiddel overfor syge Børn, at hun har proppet Mad, der havde været nede i Børnenes Hals og derefter var kastet op igen, i Børnene, tvunget dem til at spise denne Opkastning, at hun som Straf, naar de ikke vilde spise Opkastningen, har anbragt Smaabørn i paaklædt Tilstand i et Badekar, hvor Vandet naaede dem op paa Livet, hvorefter de er bragte til Sengs. Det er sket med 3 Børn, og eet er to Gange behandlet paa den Maade. Jeg vil nok sige, at hvis det skal være Behandlingen for syge Børn paa Sanatorier, hvortil Staten yder Tilskud, og som man mener, der føres et vist Tilsyn med, er Forholdene saa slette, at meget stærkere Ord end dem, jeg brugte, er paa sin Plads. Men, som jeg sagde forleden, tillægger jeg ikke denne Forstanderinde al Skylden, og denne Opfattelse bestyrkes af Kommissionens Betænkning, hvor det oplyses, at hun, da hun blev ansat, ingen Instruction fik. Man sendte hende ganske vist ned til et andet Sanatorium, hvor man havde en udmærket Forstanderinde, der havde sat dette Sanatorium godt i System. Frk. Petersen rejste ogsaa derned, men da hun kom, var den paagældende Forstan-